

RYST SÅ OP MED DE SKILLINGER – OG IKKE MINDST MED NOGLE GODE HENSIGTSEKTLÆRINGER.

Overskriftens appel er primært naturligvis rettet til arbejdsgiverne i den igangværende konflikt. Men den er også rettet til det politiske bagland – i form af både Folketing, partier, politikere, medier og offentlighed. Kort sagt til os alle sammen. Selv er jeg efter en blodprop i hjernen minimalt, men livsvigtigt afhængig af denne skare af oftest anonyme hjemmehjælpere, der flintrer rundt for at hjælpe. Med alt muligt – fra sjælesorg til rengøring. Ja, spektret er bredt for denne samfundsgruppe. Jeg vil hævde, at sosu'erne ofte er første led i såvel vores social- som sundhedssystem. Det er hende – ja, oftest er det heldigvis en kvinde – der må lægge første øre til klientens problemer. Om sorger, økonomi, om forraspede og glemsomme børn, om piphans og dens mærkelige adfærd, om noget, der murrer eller smerter i ryggen, i benene og i maven. You name it - kort sagt om ondt i livet i bredeste forstand. Noget af det reelt, andet hypokondri. Men for den enkelte klient lige vigtigt og vitalt. Og derfor noget, som sosu'en er tvangsindlagt til at høre på. Hun må lægge øre til langt mere end både læger, socialrådgivere og sygeplejersker. For sosu'en kender vores hverdag fra morgen til aften – ja, for nogles vedkommende også natten med.

Jeg ved selvfølgelig godt, at sådan, som vort aftalesystem er skruet sammen, kan man ikke i ét hug foretage en væsentlig skævdeling af de penge, der er til rådighed i overenskomstpuljen. Jeg opfordrer blot til, at alle relevante instanser – deriblandt også du og jeg - er opmærksomme på det store, ansvarsfulde og i dag skandaløst dårligt betalte og langt hen ad vejen som nævnt også ulønnede arbejde, der ligger i sosu-området. Så hele problemkomplekset kommer højt på den politiske dagsorden. Stadig flere af os vil i fremtiden blive rigtig meget afhængige af dem. Samtidig svigter tilgangen til faget, mange forlader det, og mange magter ikke at gøre uddannelsen færdig. Det sidste måske begrundet i den altdominerende akademisering, der desværre også har vundet indpas her. Ikke, at jeg er modstander af teoretisk viden, men der findes måske en stor flok kvinder, der ejer en god portion sund fornuft, og på hvem hænderne er skruet sådan på, at netop de er guld værd i dette arbejde. Og hvor teorien måske godt kan vige førstepladsen.

Sosu'ernes situation og vilkår er oversete i dagens Danmark. Det tror da pokker med den ringe plads, denne gruppe har i offentligheden, og den ringe løn, den får. Her er vi ved kærneproblemet. Såvel anseelse som løn er altafgørende for, at jobbet som hjemmehjælper i bredeste forstand kan få den plads i samfundet, som det fortjener. Et sted skal der begynde – og lønnen er her helt afgørende. Og lad os for en gangs skyld tage fat på det store problemkompleks, der hedder, at løn ikke blot skal være afhængig af kendskab til så og så mange videnskabsteoretikere. Der er helt sikkert nittere blandt sosu'erne i dag, men de allerfleste er kvinder, der kun ønsker at gøre det bedste og det maksimale for alle os, der er, og for alle jer fremtidige klienter. I bliver dybt afhængige i en verden, hvor begrebet pårørende ikke har samme indhold, som det havde en gang. Ikke alle er så heldige som mig – ved at have en kone, der udenfor sin egen arbejdstid yder det offentlige et væsentlig stykke gratisarbejde. Så – arbejdsgivere, politikere på alle niveauer - ryst op med nogle penge og gode hensigtserklæringer nu – og lad så strejken få det positive resultat, at der bliver taget fat på de langsigtede fordelingsopgaver. I modsat fald vil strejken ligesom alle strejker hidtil kun have tabere – ikke mindst blandt de svageste i samfundet. Også du vil være blandt dem, når din tid kommer – og det kan ske, inden du får set dig om. Jeg taler af bitter erfaring.

Sendt til Jyllands-Posten, men ej bragt.

